

Protagonistes de la innovació educativa. Jordi Musons. Escola Sadako

---

Si féssim un volt per l'escola, el que m'agradaria que veiessis és que els alumnes són feliços.

Si miréssim físicament, veuríem estructures d'aules on no hi ha taules mirant a un professor, sinó que hi ha taules sempre treballant en grups de treball col·laboratiu.

Aules de vegades molt grans, amb molts alumnes, però en realitat amb ràtios menors, perquè hi estan treballant dos o, moltes vegades, tres professors simultàniament, amb un rol docent diferent en el qual el professor acompanya, avalua i proposa reptes nous, però no és l'únic productor d'aprenentatge de l'aula.

Hi veuries tecnologia, que complementa la vida normal de l'aula.

Si esteu una mica atents actualment als mitjans de comunicació, quan es parla del món laboral, té molt impacte ser capaç de pensar una mica diferent de la resta.

Ara dono classes d'emprenedoria. És una espai fantàstic de creació, d'experimentació i de fer una classe totalment invertida.

Creieu que l'educació ha de canviar al segle XXI? Vull saber la vostra opinió, simplement.

Qui ha de fer la classe són els alumnes. Han de desenvolupar els seus propis projectes, dur-los a terme, fer-los bé, fer-los malament i aprendre dels grans errors, però és un espai de cocreació interessantíssim.

Crec que l'educació està canviant constantment, que sempre estem evolucionant i que a l'escola s'aprenen coses noves cada dia, com les noves tecnologies.

Sabries posar exemples que ens ajudin a entendre en què canvia?

Una de les dificultats més grans d'un centre educatiu és aconseguir que l'equip docent sigui capaç d'iniciar processos de transformació, perquè venim d'unes rutines que no són fàcils de començar a canviar.

Hi ha alguns professors a qui els fa por sortir de la seva zona de seguretat, d'allò que han fet sempre, i tenen por que els resultats d'aquests alumnes fracassin. No és una por intrínseca, d'un mateix. És una por pensant en l'alumne!

Qui ens assegura que el què estem fent està bé? Tenim una cosa molt a favor, el sistema educatiu actual fa aigües. Aleshores, és necessari que hi hagi grups importants de persones involucrades a pensar, repensar, crear, equivocar-se i tornar a començar.

Ser director és dur. És dur perquè implica molt de desgast. Convius amb tot el que no funciona d'un centre educatiu, això per començar, i liderar implica moltes renúncies i vivències que no sempre són positives. Emocionalment és una tasca difícil, però molt satisfactòria, en el sentit que ser partícip d'una millora d'un projecte amb altres persones, en l'àmbit professional, de ben segur que és l'element més compensatori, sense cap mena de dubte.

Estem sent partícips d'un moment únic en educació. Estem vivint el moment de transformació més important en educació potser dels últims segles.

Estem fent que a la societat cada cop es parli més de models educatius que se surten de la norma, ajudant a fer que les famílies canviïn el seu imaginari de què és un centre educatiu i siguin els principals impulsors del canvi a les escoles.

Tot està passant lentament i progressivament. Penso que el procés de canvi ha començat i que ja no pararà.

Tu em preguntes "Cap a on va Sadako?" i jo et pregunto "Cap a on va el món?".

Allà on vagi el món, hi anirà Sadako. No en tenim ni idea. Sabem què volem fer d'aquí a 3, 4 o 5 anys, però el món canviarà molt de pressa i canviaran coses molt importants. No sé on anem. Sé on volem anar avui, però amb la idea que si hem de canviar de rumb, canviarem de rumb.